

BIBELSK TRO

Nr. 5:6
Okt. 1994

3. årgang

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ **BIBELENS** stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skriften, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstas i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virk-

somhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdig gjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/ rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/ cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, jordbruksavløser Jan Ove Heggdal, bonde/ cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:**
Postboks 264, 4350 Nærbø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825.0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.
Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Untak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrev-spalten.*

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen
Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 5 Oktober 1994:

Moralsk forfall	Side	2
Leder. Olav H. Kydland		
Grepet av Gud	»	3
Andakt. Jonas Hodnefjell		
Søkelys på forkynnelsen	»	4
Bibelsk sjælesorg. Odd Eivind Stensland		
Bibelskolen i endetidsperspektiv	»	8
Fra troens slagmark. Dag Risdal		
Ustemt klang	»	9
Vitnesbyrd og tjeneste. Guttorm Raen		
Israels mysterium	»	10
Brennpunkt Midt-Austen. Olav Toft		
Må en tro hele Bibelen for å bli frelst?	»	14
Spørrespalte		
Hyrdesinn	»	15
Om ein fars omsut for si dotter		
Velsignelse i misjonsarbeidet	»	17
Kommentar		
Guds heilage lov (VIII)	»	19
Dei ti boda. Olav Toft		
Velsignelsen i Kristus	»	21
Bibelstudieserie, Efeserbrevet (I) Kjell Dahlene		

Rett lei

En elvebåt trafikkerte en strekning med mange sandbanker, som stundom skiftet form og plass etter flom. En dag spurte en av passasjerene kapteinen: «Kjenner du alle sandbankene i denne elva?» «Nei, det gjør jeg ikke», var svaret. «Men hvordan kan du da være sikker på at båten ikke går på grunn?» «Jeg vet hvor den rette leia går», sa kapteinen.

I en tid med mye urent åndelig «farvann» er det nødvendig å vite om det finnes «sandbanker», og hvor farlige de er. Men det viktigste av alt er å kjenne den rette veien (Joh 14,6; 7,14). Ikke noe annet enn dette kan være samlingspunktet for Guds folk. Vi trenger å hjelpe hverandre til å peke på den, slik Guds Ord viser oss det.

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i desember.

Moralsk forfall

Vi lever i en forfallstid. Tydelig tegn, særlig når det gjelder samfunnets viktigste celle, familien, viser det. Den undergraves og uthules på alle kanter – bl.a. av partnerskapsloven av 1993.

Leder

For ikke lenge siden ble det offentlig gjort en undersøkelse hvor det kom fram at ca. 90 % av befolkningen godtar samboerforhold, mens i 1977 var over 70 % av norske menn og kvinner motstandere av «papirløse ekteskap».– Nesten halvparten av barna som fødes i dag, er født av samboende eller av kvinner som lever alene.

Skjønner du det du leser?

Den etiopiske hovedmann satt på sin vogn og leste de gamle, Hellige Skrifter (Ap 8,30). Fillip kom til ham, sendt av Gud, og spurte: «Skjønner du det du leser?» «Hvorledes skulle jeg vel det uten at noen vei ledet meg?» svarte mannen.

Enn du, skjønner du det du leser? Du leser også i Bibelen, men den er så lukket for deg.

Er du klar over at Bibelen bare åpner seg for den som tar Ordet til seg og som i lydighet følger det? Vil du derfor ikke adlyde det blindt og bøye deg for det både når det dømmer og når det reiser opp, så nytter det ikke hvor meget du enn strever og leser. Er du bare en som leser Ordet, men som ikke vil gjøre etter det, da dárer du deg selv.

Forutsetningen for at Guds Ord skal utrette det det er sendt til, er at du åpner ditt hjerte for det og sier: Herre, tal, din tjener hører!

Nytter det da å lese i Bibelen når en ikke får noe mer ut av det en leser? Ja, bare les videre. Det er ikke du som skal få noe ut av Guds Ord, men det er det som skal åpne deg. For glem ikke at Guds Ord skaper hva det nevner.

H. E. WISLOFF i andaktsboka
«Stille stunder på veien hjem»

Dessuten skiller stadig flere ektepar seg og gjengifteprosenten øker.

Stadig hører og leser vi om den nød og vanskelige situasjon barn og unge opplever på grunn av oppløste heimer og ustabile samboerforhold. – Mangel på stabile og trygge heimer fører ikke sjeldent unge til misbruk av alkohol, narkotiske stoffer og til ulike former av kriminalitet. Et utsnevende sexliv med mange «partnere» er også karakteristisk, ja, også «partnere» av samme kjønn.

Propaganda

I mange år har deler av massemedia, musikkindustrien, helsevesenet og skolen «reklamert» for fri sex, også for personer av samme kjønn.

I en lærebok i samfunnslære i videregående skole fra slutten av 1980-årene nevnes, f.eks., flere kjente personer fra historien som hevdes å ha vært homofile (eller bifile). I den samme lærebok anklages kirken for at den betrakter homofili som synd. Videre vises det til en undersøkelse hvor «nesten 90 % av de spurte godtar homofile i sitt miljø».

Etter mye lobbyvirksomhet og propagandaframstøt fra homofile grupper fikk vi i 1993 partnerskapsloven. Norge ble dermed det andre landet etter Danmark i verden som vedtok en slik vidtrekkende lov.

Nå opplyses det at partnerskapsloven er Norges nyeste eksportartikkel. Loven er oversatt til engelsk og distribuert til andre land av Barne- og familie-departementet. Også Forbundet for lesbisk og homofil frigjøring har spredt loven via forbundets egne kanaler.

Frafall fra den levende Gud

Vi kan gjerne spørre om hva som er grunnen til dette som skjer i vårt samfunn. På grunnlag av Guds Ord må vi si at det moralske forfall er forårsaket av et åndelig frafall fra den levende Gud. Rom 1,18-32 viser oss hvordan frafallet fra Gud førte til et moralsk forfall. Selv om hedningene bare hadde den alminnelige (naturlige) åpenbaring, så var de ikke tro mot den

Grepet av Gud

«Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann» (Luk 5,8).

Peter var grepel den gang. Han var grepel av Gud, den høye og hellige som stod framfor. Han som lot fiskene i dyptet gå i garnene. Han grep Peter i hans innerste. Aldri hadde han følt det slik før. Aldri så nær, aldri så stor, så hellig. Hans sjel bevet. Hvem var han som stod her, ansikt til ansikt med Gud?

Andakt

En stakkars fisker fra Galilea, en synder.

Aldri før hadde han følt seg så liten og ringe. Aldri hadde han kjent seg så ufullkommen og uren, stygg og så fæl fra isse til fotosåle. «Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann.»

Ja, det er godt å bli grepel av Gud. Det er en velsignelse i det. Ja, så stor at vi burde ønske både oss selv og våre kjære – ja, alle mennesker denne velsignelsen.

Se på Peter! Ble det ikke til velsignelse for han at han ble grepel av Gud?

heller, men ble avgudsdyrkere og levde sitt liv i synder og laster. På en lignende måte taler apostelen Paulus om hvordan det skal bli i de siste tider (2 Tess 2,1-12; 2 Tim 3,1-9).

Det ser ut som om de fleste av dagens mennesker lever som praktiske ateister eller agnostikere, det vil si de lever som om Gud ikke eksisterer. «Brød og sirkus» er motto for mange i deres nytelsessyke og jakt på jordisk velstand og lykke.

Guds dom

Vi vet hvordan det gikk med Sodoma og Gomorra – og mange store og mektige riker gjennom tidene på grunn av deres synder og laster. Ja, Skriften sier at Gud satte Sodoma og Gomorra «til et forbilde på de ugudelige i fremtiden» (2 Pet 2,6). Men hvem bryr seg om dette i dag?

At Norge som er kjent for bistands hjelp og misjonsvirksomhet over hele

Da han lå der skjelvende for Jesu føtter, fikk han høre fra Jesu munn: «Frykt ikke, fra nu av skal du fange mennesker.» Han ble løst ut av det trange fiske-kåret, han som lå der på kne på tiljene i fiskebåten, som den usleste tigger. Nå ble han løftet opp med de ord: «Fra nu av skal du fange mennesker.» Han ble kalt til å være med å grunnlegge Jesu Kristi kirke på jord og få sitt navn for evige tider innrisset i dens grunnmur.

Var det ikke godt for Peter at han ble grepel av Gud? Det var en velsignelse for ham.

Vi ser det ikke bare i Peters liv. Vi ser det i alle kirkens store menns og kvinners liv. For alle sammen var det til uendelig velsignelse at de ble grepel av Gud. I århundrer har mennesker blitt grepel av misjonens store tjeneste, både på land og sjø. De fikk samme kall som Peter: «Fra nu av skal du fange mennesker.»

Så skal vi få gå ut blandt mennesker med evangeliet. Og etter som vi er grepel av Kristus, skal også andre bli grepel av ham.

JONAS HODNEFJELL

verden, nå skal bli kjent som eksportør av en lov som forutsetter og innebærer et opprør mot Den treenige Gud og hans livslover for menneskelivet, er sterkt beklagelig og tragisk.

Fra ulike folk og folkeslag vil enkelte være evig takknemlige for at de fikk høre evangeliet forkjent av norske misjonærer. Men nå skal også Norge være med å spre «mørket» ut over hele verden, hvor mennesker bindes, ikke til den levende Gud, men til mørkets makter. – Er det lyestakken som holder på å flyttes? Vi må bare se det i øynene at landet vårt og dets innbyggere modnes for dommen.

Det er bare en dyptgripende vekkelse som kan redde Norge. La oss derfor gå i forbønn for det norske folk, bekjenne våre synder og be om vekkelse og nytt liv over by og bygd!

– Må Gud se i nåde til oss og våre barn!

OLAV HERMOD KYDLAND

Søkelys på for- kynnelsen

*i lys av
lov og evangelium*

Av ODD EIVIND
STENSLAND

**Bibelsk
sjelesorg**

Innledning

Det sies i dag at vi lever i en forkynnnerkrise. Med det mener en ikke at antallet på forkynnere går ned, selv om det er sterkt urovekkende, men en tenker på forkynnelsens innhold.

Vi skal glede oss over at det fremdeles er sunn og sann forkynnelse imellom oss. Men jeg må også med stor sorg konstatere at det er mye forkynnelse som ikke har bibelsk substans, eller at det forkynnes stikk imot Guds Ord.

I Rom 10,17 leser vi: «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.»

For at et menneske skal komme til tro på Jesus, avhenger av at det er noen som forkynner, men også av hvordan det forkynnes.

For det kan forkynnes slik at en føres vill, og havne i den evige fortapelse.

Det er forkynnelsen av Guds Ord som former forsamlingen. Derfor står og faller alt med forkynnelsen.

Søkelyset må derfor settes på alle deler av vår kristne virksomhet som har forkynnende karakter.

Det gjelder ikke bare forkynneren som står på talerstolen. Men også sondagsskolearbeidet, barnearbeidet, ungdomsarbeidet, folkehøyskoler, vide-regående skoler, bibelskoler, nærradioer og sang og musikk.

Jeg er redd at her svikter det på flere områder. Og resultatet blir at folk får et falskt bilde av hva sann bibelsk kristendom er.

Det vil føre for langt å gå i enkeltheter når det gjelder forkynnelsen. Men jeg vil si litt om lov og evange-

lium i forkynnelsen. Begge deler er nødvendige, og må forkynnes, for at vi skal komme til tro på Jesus.

Lov og evangelium

Det vi skal være klar over er at Gud gjør to forskjellige gjerninger ved sitt Ord, som deles i lov og evangelium.

«Herren døder og gjør levende, han fører ned i dødsriket og fører opp derfra. Herren gjør fattig og han gjør rik. Han nedtrykker og han opphøyer. Han reiser den ringe av støvet. Han løfter den fattige opp av smusset for å sette ham hos fyrster og gi ham et ærefullt sete» (1 Sam 2,6-8).

Konkordieformelen sier at «forskjellen mellom loven og evangeliet er et særlig herlig lys som tjener til at Guds Ord blir rett delt og de hellige profeters og apostlers skrifter riktig forklart og forstått.»

Om dette har Olav Valen-Sendstad uttalt: «Uten sondringen mellom lov og evangelium kan det aldri bli tale om sunn og sann teologi, forkynnelse, sjelersorg og frigjort kristenliv. Jeg mener derfor at en predikant kan overhode ikke gjøre noe nyttigere arbeid som forberedelse og dyktiggjørelse til sin gjerning, enn å grunne i Guds Ord på forskjellen mellom lov og evangelium.»

Loven

I Mat 22,35-40 sammenfat tet Jesus hele loven i to hovedbud, da en lovlærd kom for å friste ham. «Mester! hvilket bud er det største i loven? Han sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene.»

Hjem er i stand å elske Gud på den måten? Ingen! «For vi vet at loven er åndelig» (Rom 7,14) og krever fullkommenhet av oss.

«Vær da dere fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen» (Mat 5,48).

Vi skal merke oss noe viktig da Moses fikk de ti bud av Herren.

«Og Herren sa til Moses: Stig opp til meg på fjellet og bli der! Så vil jeg gi deg steintavler og loven og budet, som jeg har skrevet opp for å veilede dem. – Og Moses vendte seg og gikk ned fra fjellet med vitnesbyrdets to tavler i hånden. Det var skrevet på begge sider av tavlene, både på forsiden og baksiden var det skrevet. Tavlene var Guds arbeid, og skriften var Guds skrift, som var innrisset på tavlene» (2 Mos 24,12; 32,15 flg. – sml. 5 Mos 9,10-10,2).

De ti bud som Moses fikk var «skrevet med Guds finger» (2 Mos 31,18). Det Gud har skrevet gjør vi ikke som vi vil med. Men det må vi innrette oss etter.

I 2 Kor 3 blir loven kalt «dødens tjenste» (v. 7) og fordømmelsens tjeneste» (v. 9). Så sies det i v. 6 at «bokstaven (loven) slår i hjel». Gud straffer og fordømmer meg, hvis jeg ikke oppfyller Guds bud fullkommen. «For loven virker vrede» (Rom 4,15).

«Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det» (Gal 3,10).

Hvorfor er loven gitt?

Et viktig spørsmål melder seg når vi taler om loven. Hvorfor er loven gitt, når vi ikke kan bli frelst og salig ved den?

Rom 3,19 flg. sier at loven er gitt «for at hver munn skal bli lukket og hele verden bli skyldig for Gud. – For ved loven kommer erkjennelse av synd.» Loven skal vekke, knuse og være «vår tuktemester til Kristus» (Gal 3,24).

I Rom. 5,20 finner vi et tilsvarende utsagn. «Men loven kom til for at fallet skulle bli stort» (sml. Gal 3,19).

Augustin taler om dette at «Gud handlet ikke her i grusomhet, ved gjennom loven å øke fallet og syndens herredømme, men for å helbrede. Når man er syk, men ikke føler sin sykdom, søker man ikke legen. Men når sykdommen tiltar og ondskapen vokser, da søker en legen og han helbredet alt.»

Hvordan skal loven forkynnes?

Mange sier vi må tale konkret om synd, når vi skal forkynne loven. Vi må tale om svart arbeid, unndra skatt, latskap på arbeidsplassen, stjeling av arbeids-

tid, misbruk av trygdeordninger, samboere osv. Dette er synd mot Gud, som er nok til å dømme oss til helvete. Vi må være konkret i vår forkynnelse. Til en viss grad er det rett. Vi står alle i en fare å tale generelt om synd, og da blir den ufarlig. Men i sin iver etter å være konkret, kan det bli en fallgrube for forkynnere. Hva skjer hvis kun ytre synd blir forkynnt? Da kan en si at alt dette har jeg holdt. Dette gjelder ikke

meg. Dette har jeg klart å legge av. På denne måten skaper vi moralisme og fariseisme. Men Gud krever hjertet, ikke bare de ytre gjerninger.

Vi løser ikke problemet, ved at vi klarer å legge av enkelte synder. Vårt problem ligger på et mye dypere plan.

Det står et underlig ord i 3 Mos 13,3 i forbindelse med spedalskhet og urenhet. «Presten skal se på det syke sted på huden, og dersom hårene på det er blitt hvite, og det syke sted ser dypere ut enn huden ellers, da er det spedalskhet. Når presten ser det, skal han si ham uren.»

Vårt problem ligger dypere enn huden. Syndefordervet i oss er slik, at vi kan ikke bli gode, slik at Gud har behag i oss, hvis vi vil. Det er dette Rom 3 tar oss med inn i. «Det er ikke en rettferdig, ikke en eneste. Det er ikke en som er forstandig, det er ikke en som søker Gud. Alle er veket av, alle sammen er blitt uudugelige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste» (Rom 3,10-12) sml. Jer 13,23 – Ef 2,3.

Derfor er det avgjørende at forkynnelsen rører opp i hjertets ondskap, slik at selve syndefordervet blir blottlagt.

Formaningene

Det blir sagt av en del at de kristne har ikke noe med loven å gjøre, og skal derfor ikke forkynnes.

Men når du leser i Det Nye Testamentet leser du om mange formaninger til de kristne, f.eks. Ef 4. Vi skal merke oss at formaninger er lov. Alt som krever noe av oss er lov, samme hvilken form den kommer i. Formaninger er

loven anvendt på de kristne.

Det er sant at en kristen er fri fra loven i den forstand at han ikke skal dømmes etter loven. For Jesus har oppfylt alle lovens krav og plikter i mitt sted (Gal 5,1-13; Ef 2,15).

En kristen er ikke lenger «under loven, men under nåden» (Rom 6,14).

1 Tim 1,9 sier «at loven ikke er gitt for den rettferdige». Det betyr at loven ligger ikke lenger på den kristne, med lov, krav, plikter og fordømmelse. For Jesus har oppfylt loven i mitt sted.

Men en kristen er ikke bare et nytt menneske. Han har også den gamle natur, så lenge han lever. «For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. De to står hverandre imot, for at dere ikke skal gjøre det dere vil» (Gal 5,17).

Derfor trenger vi «skilt» som skal vise retningen. De skal fortelle oss hvordan vi skal innrette vårt liv etter at vi er kommet til troen på Jesus.

Her er det fallgruber for forkynnere. For det er lett å tenke at etter vi er blitt frelst, så må formaningene ta over. Men loven kan ikke gi meg kraft og liv, selv om de er nyttige for meg. Men kraften må jeg hente ved nådens ord.

Det er ikke formaningene ved hjelp av bud/forbud og regler som er drivkraften til å leve et kristent liv.

Dette taler Rom 7 klart om: «Mine brødre! Slik døde også dere fra loven ved Kristi legeme, for at dere skal tilhøre en annen, han som ble oppreist fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud. – Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det som vi var

fanget under, slik at vi tjenner i Åndens nye vesen, ikke i bokstavenes gamle vesen» (Rom 7,4-6). «...for jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud» (Gal 2,19). Skriften taler klart at vi må være fri, det vil si, i vår samvittighet, for at vi kan bære frukt for Gud, og gjøre gode gjerninger.

Derfor sier Jesus: «Bli i meg, så blir jeg i dere. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,4 flg., sml. 1 Kor 1,30).

Hemmeligheten i helliggjørelsen er at samvittigheten er fri i Jesus. Mens formaningene (loven) skal ha adresse til mitt kjød, mitt gamle menneske (Gal 5,13).

Evangeliet

Det er evangeliet som frelser oss, og gir oss liv. – «høre evangeliets ord og komme til tro» (Apg 15,7).

Dette er herlig budskap, som er en mangelvare i dag. Vi skulle fordype oss i evangeliets hemmeligheter. For vi kjenner det så lite. Før vi sier hva evangeliet er, skal vi si hva det ikke er. Her møter vi igjen fallgruber for forkynnere.

Det er ikke sjeldent at vi kan høre følgende definisjon på hva evangeliet er:

- «ved det Jesus har gjort»
- «det er nok med Jesus»
- «det er nok med evangeliet»
- «det er stort vi har evangeliet».

Ved en annledning var jeg sammen med en forkynner som sa at når jeg sier du må overgi deg til Jesus, du må omvende deg, du må komme til Jesus, da forkynner jeg evangeliet.

«Når det gjelder kristen KJÆRLIGHET, synes jeg ofte det er vanskelig å synge høyt sanger som inneholder dette at «jeg elsker deg, Jesus!» Men det gleder meg mer og mer å høre og synge det som står i Guds Ord: JESUS ELSKER MEG!»

Magne Gudvangen

Vedkommende mente at bare Jesu navnet ble nevnt, da forkynner jeg evangeliet. Det er vondt å høre noe slikt. For tilhørerne får ikke åndelig mat ved den slags forkynnelse.

Bibelen advarer mot falskning av evangeliet. I Gal 1,6 flg. tales det om «et annet evangelium», som ikke er et evangelium. «Om noen forkynner dere et annet evangelium enn det som dere har mottatt, han være forbannet!» (Gal 1,9). Dette understeker hvor alvorlig det er. Og i 2 Kor 11,4 tales det om en annen Jesus som forkynnes. Det er altså ikke likegyldig, hvilket budskap om Jesus vi lytter til.

I 1 Kor 2,2 forteller Paulus, at han ikke vil «vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet».

Dette viser oss at evangeliet er et bestemt budskap. Evangeliet er noe som Gud har gjort (Rom 8,2). Gud har lagt all din synd på Jesus. Og det ble skikkelig gjort. Intet ble glemt. – Til og med den onde natur som enhver som er en kristen kjenner hos seg selv med

sorg – alt ble tatt med. Dette er altså ordnet i og med Jesus – din stedfortreder. Så er Gud fornøyd med deg gjennom Jesus» (Oddvar Dahl).

Det er viktig å understreke at frelsen *er* ferdig. Det er ikke noe som skal skje. Jesus *har* løst «oss fra våre synder med sitt blod» (Åp 1,5). Men vi «er dyrt kjøpt!» (1 Kor 6,20). For det kostet Gud dyrt å frelse oss. «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdig for Gud» (2 Kor 5,21, sml. Joh 1,29).

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» (Gal 3,13). Her ser du hva frelsen kostet. Det store er at dette gjorde Jesus for meg, istedenfor meg. «Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2,14). «Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» (Jes 53,6). Jesus har ikke bare tatt straffen for oss, og «fordømte synden i kjødet» (Rom 8,3). Men Jesus har også oppfylt loven i mitt sted. «Han som ikke gjorde synd» (1 Pet 2,2). Han var fullkommen i enhver henseende. Jesus har oppfylt alle lovens plikter og krav i mitt sted (Mat 5,17).

Alt dette blir gitt meg som en gave. Evangeliet forteller overhodet ikke, hva du skal gjøre, men om hva Jesus *har* gjort for deg. Derfor er det godt å tenke på det som Kol 3,4 sier: «Kristus, vårt liv.» Det levde Jesus har levd, det levde han i mitt sted. Så skal jeg være rettferdig for Gud, «ved den enes lydighet» (Rom 5,19).

Dette er i korte trekk hva evangeliet er, selv om mye annet kunne vært nevnt. Det er dette budskapet vi må forkynne med frimodighet. Men dessverre ser det ut til at det er andre ting som opptar menneskene i dag. Også de bekjennende kristne.

ingen ret til at foreskrive et bestemt mål af sønderknusthed og en solid viden om den objektive forsoningslære, før et menneske har ret til at kalde seg kristen, men vi svigter hvis vi ikke ved vor forkynELSE af lov og evangelium fører dem og/eller følger dem til den tilstand hvor de på ny og i en meget dybere forstand indser at det er forbi med deres eget. Som forkynELSE og sjælesørgere kan vi aldri lade os nøje med mindre end at vore åndelige børn finder troens hvile i hvad Kristus har gjort for dem og uden for dem i sin død og opstandelse. Vor målsætning som åndelige ledere må derfor altid være at hjelpe den nyomvendte fra at hvile på nåden i sit hjerte til at hvile på nåden i Guds hjerte. Vi skal naturligvis føre ham eller hende ind i de forskellige sider af det kristne liv, ind i Åndens rige udrustning, ud til alle arbejdsopgaverne, men startog målskal være Guds nåde i Jesus Kristus. Det kristne liv begynder med Guds nåde og slutter med Guds nåde.»

Farligst av alt...

«Må den allmektige Gud hjelpe oss som Kristi sendebud i disse dager. Populistisk forkynELSE er som en markspist frukt for nasjonen. Liberal-teologi gjør mer skade for kristendommen enn all ateistisk propaganda. Men det farligste av alt er når bibeltro kristne begynner å relativisere Skriften – med andre ord å si at det som står skrevet gjaldt den gang, men ikke nå. – Det er selve roten til avkristning av nasjonen. Men gi oss vektere på muren, og nasjonen vil våkne. Gi oss forbedere for folket, og det er håp for vår fremtid. Gi oss menn og kvinner som våger å si: Det står skrevet, og det står etter skrevet.»

EMANUEL MINOS

fra tale under Dagen-jubileet, 4. september 1994

Bibelskolen i endetidsperspektiv

Bibelskolearven

Bibelskolen er en fager frukt av de åndelige vekkelser på bibelsk, luthersk og roseniansk grunn som gikk over landet ved slutten av 1800-tallet.

Fra troens slagmark

I sin opprinnelige form representerer bibelskolen en åndelig arv av ufattelig rikdom for land og folk. Bibelskolen er nedslag av det edleste i norsk, pietistisk kristenliv – med vekt på bibel-tillit, bibeltroskap, forkynnelse av lov og evangelium, vekkelse, gjenfødt liv ved troen på Jesus Kristus.

I bibelskolen graver man opp igjen de åndelige brønner som fedrene hadde gravet. Dette gjelder innføring i Den Hellige Skrift, den evangelisk-lutherske arv, kristne oppbyggelsesbøker, sang- og salmeskatt.

Ja, det er av største betydning for den oppvoksende slekt å bli ført inn i kilden til livet – nemlig Jesus Kristus og ham korsfestet! Dermed kan åndsarven føres videre!

Som skoleslag har derfor bibelskolen vært et barometer for det åndelige grunnsyn innen de kristne organisasjoner opp gjennom tidene.

Åndskamp i bibelskolen

I våre dager merker vi tegn på at bibelskolens preg – innen de nordiske land – holder på å endre seg. Bibelske institusjoner – som tidligere hadde et solid bibelsyn – er nå kommet på glid. Den profilløse holdning synes å få vind i seilene. Som regel skjer det en *gradvis* utvikling av et moderne bibelsyn ved en institusjon. Dermed blir det åndelig strid i og omkring våre bibelske institusjoner.

Det må derfor være et anliggende for det bibeltro kristenfolk å reise seg til målbevisst kamp for å bevare Bibelens eget grunnsyn og sørge for at bibelskolen kan bli bevart med en klar bibelsk og evangelisk profil.

Bibelskolens betydning i endetiden

Jeg drister meg til å påstå at jo lengre vi kommer inn i endetiden – med de mange forfalskninger av Skriften og lærermessige

forførelser – desto større betydning vil de bibelskoler få som *Herren* kan få bevare i sin sannhet!

Kampen kommer til å stå mellom Kristi Ånd og Antikristens ånd. Guds Ånd fremmer Jesus i sentrum – Antikristens ånd fremmer mennesket i sentrum!

I endetiden blir det ikke mulig å stå i et lærermessig *nøytralt* tomrom. Den som ikke blir i Sønnen, vil bli fanget inn av forførelsens åndsmakt!

Kan det tenkes at bibelskolene – i endetiden – kan komme til å bestå av små, enkle «bibelstudiesentra» – spredt rundt i de nordiske land? Det blir altså ikke de store institusjoner, men skoler for de små og hjelpeøse. «Hungrike mettet han med gode gaver, og rikfolk lot han gå bort med tomme hender» (Luk 1,53).

Innen hver bibelskole blir det uten tvil kamp om å bli stående i sannheten. Men der lyset fra evangeliet kan bli bevart, vil disse små skolene i endetiden kunne få en særlig oppgave av Herren til å befeste og styrke troende ungdom. De små bibelskoler i endetiden kan komme til å få noe av den samme profetiske funksjon som Jesaja fikk: «Bind vitnesbyrdet inn, forsegl ordet i mine disipler!» (Jes 8,16).

Et åndelig forråd!

I lys av 1 Mos 41 kan en gjøre seg noen tanker om bibelskolens oppgave i endetiden. I dette kapitlet berettes det om Faraos drømmer. Han ser først syv fete kyr og deretter syv magre. Og de magre kyrne spiste opp de fete.

Så fulgte en ny drøm. Han ser syv frodige aks og deretter syv tynne og svide. Og de syv tynne aks slukte de syv frodige.

Josef ble budsendt for å tyde drømmen for Farao. Det skulle først komme syv overflodsår, og deretter syv hungersår. «Det kommer syv år med stor overflod i hele Egyptens land, men etter dem kommer det syv hungersår, så all denne overflod skal bli glemt i Egyptens land, og *hungeren skal arme ut landet*» (1 Mos 41,29-30).

Dette gjaldt Egypten den gang, men siden beretningen er kommet med i *Biblen* – som er en *profetebok* – kan en grunne på om dette er en *profeti* om noe som skal

Ustemt klang

I en del musikk-konkurranser går oppgaven ut på å kjenne igjen en melodi eller et musikkstykke som til å begynne med er forandret til det ugenkjennelige. Etter hvert skal det bli tydeligere hva som blir framført, men det gjelder å gjette det riktige fortsett mulig.

Vitnesbyrd og tjeneste

Stundom kan det virke som om det omrent er dette mønsteret moderne kristne ledere følger når de skal uttale seg om bibelske spørsmål som det står strid om. Jeg tenker på at en gjentatte ganger taler om at sentrale bibelske temaer er vanskelige spørsmål, eller at Bibelen må tolkes ut fra sin samtid, og så videre. Ja, det er ikke alltid at den rette melodien kommer fram en gang, når det ikke er om å gjøre å få fram hva Bibelen virkelig sier om spørsmålene.

Illustrasjonen er ikke tilfeldig valgt. For i 1 Kor 14 taler apostelen om rett

gjenta seg i endetiden – i åndelig betydning.

Med sikte på åndsarven, har våre nordiske land hatt en lang periode med åndelig overflod. Vi kan tenke på Guds Ord, evangeliet, misjonen, – ja alt det vi forbinder med det rikeste i den åndelige arv: Et klart, bibeltro bibelsyn, klar forkynnelse og veiledning, lære/bibelundervisning, bibelskoler, gode oppbyggelsesbøker, en rik salme- og sangskatt, en dyrebar kulturarv osv.

Men vi har en sterk fornemmelse av at nettopp nå tåres det på denne åndelige arven! Står vi på «overgangen» mellom de syv overflodsår og de syv hungersår? – Er det fare for at hele denne rike åndsarv kan «slukes opp» av sjælefjenden? Er dette også et endetidstegn?

Den gang ble det gitt råd til Farao om å ta femtedelen av grøden fra overflodsårene og samle opp (lagre) til forråd, «så landet ikke skal ødelegges av hungeren» (v. 36).

Kanskje kunne en eller annen liten bibelskole – i endetiden – bli et slikt åndelig forråd for landet vårt?

DAG RISDAL

kristent vitnesbyrd, og bruker nettopp et eksempel som er hentet fra musikkens område: «Dersom det ikke er forskjell på tonene, hvordan kan en da skjonne hva som spilles på fløyten eller harpen? Og dersom en basun gir utsydelig lyd, hvem vil da gjøre seg klar til kamp?» (v. 7-8).

Det siste uttrykket viser at det er alvorlige saker det gjelder, nemlig åndelig kamp.

En som har litt kjennskap til musikk, vet at det er ikke alltid det skal så mye til før det kan lyde skjærende falskt. I våre dager ser det ut til at en noen ganger legger bevisst an på å lage dissonanser – for å skape spesielle effekter.

Men slik skal det altså ikke være med kristen forkynnelse og veiledning, sier apostelen. Guds Ord skal forkynnes klart, slik at enhver vet hva han har å holde seg til.

Et par trekk til fra denne illustrasjonen kan det være verdt å ta med. I et stort orkester spiller ikke alle samme instrument eller stemme. Men alt må være i harmoni. Slik er det også i kristen tjeneste og vitnesbyrd. Det er ulike nade-gaver og oppgaver. Men innholdet i vitnesbyrdet må stemme overens.

Og for det andre: Harmonien skapes ved at alle instrumenter blir stemt etter samme norm.

Det er dette som er det avgjørende også i kristent lederskap. All forkynnelse og lære må lyde i samklang med Guds Ord. Er ikke det tilfelle, blir resultatet i beste fall at det gies signaler til noe helt annet enn det Herren ville.

Vi lever i en tid som er full av alle slags signaler og mediapåvirkning. I en slik tid er det mer enn noensinne nødvendig at tonen lyder klart – dersom mennesker skal få merke at den kommer fra Gud.

GUTTORM RAEN

«Bønn er barnets gang til sin Far for å losse og laste.»

(Ukjent kilde, sittet etter en gammel emissær)

Israels mysterium

Eg vil ta utgangspunkt i Joh 11,45, der det står: «Mange av jødane trudde då på han.» Grunnen til dette var oppvekkinga av Lasarus. Her var eit under som ingen kunne bortforklåra. Dette skapte glede i den truande flokken, men forarsing hjå dei vantruande. Nokre gjekk til farisearane og sa ifrå. At fleire kom til tru på Jesus, var det siste farisearane ynskte. Difor måtte noko drastisk verta gjort for å setja ein stogg for denne verksemda. Det vart straks kalla saman til rådsmøte. På kartet var det berre ei sak: «Kva skal me gjera med Jesus?» Alle laut vedgå at denne mannen gjorde mange teikn og vann nye tilhengjarar. «Let me han vera, vil mange tru på han.» Det var dei samde om. Og som påskot for å gripa han vart det nemnt at han var ein fære for tryggleiken til landet. Romarane ville koma og ta både staden og landet deira.

Brennpunkt Midt-Austen

Då greip Kaifas inn, og han var nokså kvass: – Forstår de ingen ting? Kan de ikkje rekna? De tenkjer ikkje på at det er til bate for dykk at ein mann dør, så ikkje heile folket går til grunns. Dette sa han ikkje av seg sjølv, men av di han var øvsteprest det året var dette ein spådom om at Jesus ikkje berre skulle døy for folket, men at han også skulle samla ihop til eitt Guds born som var spreidd ikring. –

Ut av dette vil eg trekka inn fylgjande:

Misjonsaspektet

At jødane er verkty i Guds endegyldige (teleologiske) frelsesplan, kan ingen nekta for. Gud valde seg ut jødane med eit visst føremål. «Deg har Herren din Gud vald ut mellom alle folk på jorda til å vera hans eige folk» (5 Mos 7,67). – «Kva føremun har jøden?», vert det spurt i Rom 3,1. Og svaret er: «Mykje i alle måtar! Fyrst og fremst det at Guds ord vart dei tiltrutt.» – «Han kunngjorde sitt ord for Jakob, sine bod og sine lover for Israel. Såleis har han ikkje gjort med noko heidningefolk» (Sal 147,19).

«Dei har barnekåret og herlegdomen, pakten og lovgevinga, gudstenesta og lovnadene; og deira er fedrene, og frå dei

er Kristus komen etter kjøtet» (Rom 9,4-5). «Frelsa kjem frå jødane», slær Jesus fast i samtalens med den samaritanske kvinnen (Joh 4,24). Velsigninga av Abraham skal alle ætter på jorda få del i. Ved forkynninga av Ordet til omvending og syndeforlating skal det skje – frå Jerusalem til ytste enden av jorda.

Det er som ei elv med nåde og kraft går ut frå Sion og vert djupare og djupare der ho får renna. For ei velgjerning mot vår jord!

Det er Kristus-gripne jødar me møter i aksjon – rusta med Ånd og kraft – med evangeliet frå Jerusalem til dei områda Jesus hadde bode dei å gå. Og så gripne var dei at ingen fekk dei til å teia om Jesus. Elden som Jesus var komen for å kasta ut over jorda hadde teke til å brenna! Så har me mykje å takka jødane for. Me har fått Guds Ord frå dei!

Paulus vart kalla over til Makedonia, og der ifrå gjekk frelsebodskapen sin gang ut over i Europa og opp til oss.

Det politiske aspektet

Som nemnt vart det brukt som argument mot Jesus at han var ein fære for tryggleiken åt landet, og ein hadde lenge vore klår over den spenninga det var mellom jødane og herrefolket. Dette nådde si høgd då ein av dei romerske statthaldarane, Gesius Florus, la høge skattar på jødane, og då dei samla seg i protest mot dette, drap romerske soldatar 3.600 jødar. I år 70 vart templet øydelagt og mange måtte då røma frå landet.

Kristne jødar flykta til Arabia

Det var ikkje fyrste gongen jødar hadde flykta til Arabia for å berga livet. Det fanst fleire jødiske busetnader i Jemen og Hijaz. Jødane var tiltaksame folk. Då Muhammed (570–630) vaks opp, var det ikkje liten kristen aktivitet i Arabia. Det fanst fleire kristne kloster. Han hadde kontakt med munkar, og gjekk i kapper som han hadde fått av desse. Kjennskapen han fekk til kristendomen førde til at han ville verta det same for arabarane som Jesus hadde vore for jødane. Jesus var for Muhammed eit stort og godt menneske. Men han var ikkje Guds Son,

gjeven for våre brot og oppvekt til vår rettferdiggjering (Rom 4,25). Han var berre mennesket Jesus, ein av profetane i islam.

Då folket i Mekka ikkje godtok Muhammed, flykta han til Medina. Der hadde han ein del tilhengjarar. Der var det også fleire jødiske stammar. Desse stod han først på god fot med. Men etter kvart kolna tilhøvet mellom dei, m.a. då jødane kritiserte han for å vrangja innhaldet i dei heilage skriftene deira. Det vart ope fiendskap mot jødane. Muhammed baud at bøneretningen ikkje lenger skulle vera Jerusalem, men Mekka. Han fylgte ikkje meir den jødiske fasta, m.a. Islam sin grunnleggjar dreiv ut to eller tre jødiske stammar frå Medina. Han drap 800 mann av den tredje stammen og selde kvinnene og borna deira som slavar. Seinare dreiv kaliffen Omar alle jødane ut or Arabia.

Arabarane sitt hat til jødane (Israel) er gamalt og er blitt legalisert ved den haldninga Muhammed tok til jødane. Men dette måtte president Sadat av Egypt reint ha gløymt då han heldt tale på Ben Gurion Universitetet i Beersheba, Israel, mai 1979. Han forklarte den arabiske verda kvisor han som muslim ville slutta fred med Israel. Han viste til islam si historie frå Muhammed si tid som «guddomeleg» sanksjon, og sa fylgjande: «Under islam si morgondemring skreiv vår store profet, Muhammed, eit charter med fylgjande innhald: – Jødane blant oss skal ha like rettar med vårt eige folk når det gjeld hjelp og gode embete. Jødar frå fleire stammar som bur i Jathrib skal utgjera ein nasjon saman med muslimane. Dei skal praktisera sin religion like fritt som muslimane.» Men dei som hørde desse orda av Sadat i Beersheba, kjende korkje dette «charter» eller det som fylgte etter, då jødane vart drivne ut eller drepne i Medina.

Interessant i denne samanheng er det som arabiske opponentar til Sadat, egyptiske lærde ved Al Azar universitet i Kairo, hevda like før mai 1979: «Alle våre juristar er samde om at forsoning med heidningar og fredsslutningar med Boka sitt folk (jødane) er ugyldig når muslimane har kraft nok til å kjempa.» Altstå ser muslimane ei fredspakt med Israel berre som førebels forhaldsregel. Når tilhøva vert betre, kan dei byrja krig att. Når ein sjølv er sterk nok til å kjempa.

Halvbrørne – jødane og arabarane

Opphavet til striden mellom arabarane og Israel ligg i at Abraham lydde meir på menneske enn på Gud. Då Sara, kona hans, ikkje kunne få barn, overtalau ho Abraham til å få seg barn ved den egyptiske trelkvinna, Hagar. Denne fekk ein son som vart kalla Ismael, og arabarane er hans etterkomrarar. Han skulle verta eit vill-esel av eit menneske, og bu austafor alle brørne sine (1 Mos 16,12).

Seinare fekk Abraham sonen Isak med Sara, lovnadssonan. Jødane over heile verda og dei som bur i Israel er hans etterkomrarar. Begge desse halvbrørne vart stamfedre til kvar sine tolv stammar. Men det har fram gjennom tidene vore fiendskap mellom Ismael og Isak sine etterkomrarar, og denne fiendskapen er der i våre dagar også. Arabarane har ikkje kunna godta at Israel er Guds utvalde folk og berar av Guds lovnader. Difor all striden om landet Israel.

Men har opphavet til konflikten si årsak i at Abraham var ulydig, må dette ikkje vera på slump. For dei som tek Bibelen på alvor vert det klårt at her er to makter ute og går: Gud og Satan, godt og vondt. Difor er heile Midt-Austenproblemet fyrst og framst av åndeleg karakter.

Bæ linene – Ismael og Isak – har ein eskatologisk funksjon. (Eskatologi = læra om dei siste ting.) Dei kristne har lenge vore klår over at Israel skal ha ei viktig oppgåve i endetida. Ein har derimot lite akta på kva rolle Ismael-lina vil få. Sml. Gal 4,22-30 der Isak står for den åndelege lina, Ismael den kjøtelege. Gjennom Isak-lina kom Jesus fyrste gongen til verda i Israel. I dag vert Jesu andre kome førebudd ved det same folket, som

Då «nestformannen» svikta

På si ferd mot Kanaan var Israelsfolket komne til Sinai. Der stogga dei ei tid. Og Gud kalla Moses opp på fjellet til ein 40-dagars samtale, og Aron, nestformannen, skulle ta over formannsansvaret medan Moses var borte. Korleis gjekk så det?

Aktuelt før – og no

Ille, svært ille! Visstnok var Aron flink til å tale, mykje flinkare enn Moses. Men han var veik og uklår i sitt åndelege syn, og derfor lett å få med på tvilsame ting. Og no var mange misnøgde med den faste – og etter deira meining – strenge pietistiske kurser som Moses styrde etter. Skulle ein ha von om å halde folket samla, måtte det ei omlegging til – i friare og meir moderne stil. Aron visste at dette kunne bli fárleg nok. Men han makta ikkje handla etter sitt syn og samvet. Han var redd for kritikk og motstand, bøygde av og støypte den gullkalven dei ynskte. Og så let han folket dansa kring kalven.

Dette var eit alvorleg fall. Folket synda med dans og grov avgudsdyrkning. Og såleis vart Aron ein forførar i staden for

er kome heimatt til sitt eige land. Samstundes aukar motstanden mot jødane, og dette vil koma betre fram etter kvart som tinga skjer i Midt-Austen. Så me lyt berre fylgia med i utviklinga der nede.

Israels mysterium

Me stilte innleiingsvis spørsmålet: Kva føremun har jødane? Fyrst og fremst det at Guds ord vart dei tiltrutt. Og frå dei har frelsa kome til heidningana (Rom 11,11). Jødane sjølv «fall», står det i det same verset. Paulus avdekkar det mysterium at forherdinga delvis har kome over Israel (v. 25). Men denne forherdinga er av forbigåande karakter, og skal berre vara til dess det fulle talet av heidningar har gått inn. Då skal heile Israel verta frelst. Me veit ikkje presist kva tid dette skal henda. Men det kan ikkje vara lenge, for no ser det ut som om heidningane si tid snart er til ende. Og då er me nærrare løysinga på Israels mysterium enn nokon gong.

OLAV TOFT

ein førar – av di han var veik og slo av der han burde stå fast.

Vi har ei rad med kristelege foreiningar og lag i dag – frå hovudforeiningar ned til yngstes og barnelag. Alle har sine leiarar, sine formenn, nestformenn m.m. Leiarane står ansvarlege for den kurser arbeidet skal styrast etter. Diverre finst det mang ein leiar som vantar åndeleg klårsyn for ei slik ansvarsfull gjerning, og kurser blir der etter. Andre kan vera veike og ustøe – lik Aron – og opnar lett dørene for slike ting som aldri burde koma inn.

Slike forhold tykkjест det bli meir og meir av. Misjonsarbeidet vårt, som etter si målsetjing burde vera sant bibelsk og kristeleg, vert så tida oppblanda med religiøse og/eller heilt verdslege islett. Verdslege solistar, kor, korps og musikklag vert plassert på plattforma. Lettlynd underhaldning av ymse slag snik seg inn og trengjer ut innslag av verkeleg kristeleg/bibelsk verd. Synet og retningslinene vert forflata og forsamlingsane våre som etter si gudgivne oppgåve skal vera salt og lys, lir av åndeleg bleiksott, ufärlege for Satan og ofte til skade for Guds rike heller enn til gagn.

Så mang ein «Aron» har ved sitt dimsyn og sin veikskap forvilla kristne veneflokkar, tappa dei for det lys, kraft og stabilitet som dei etter Guds plan og vilje burde eiga. Det er på høg tid at «Aron» vert skifta ut og at menn med nådegåver og åndeleg lys frå Gud vert sett inn der Gud vil ha dei.

OLAV ALMÅS

i bladet Sambandet for mange år sidan –
Anbefalt av innsendar

Det gjelder...

*Man gransker vel giften i luften,
– forvansker dog Skriften. – Fornuftens
skal være den svære, og lære oss alt
– gi retten til øtten som falt.*

*Hvor ender vel dette? Jo, mange
bekjenner med rette, så bange:
«Vi lager oss plager; vi jager av sted
mot fallet der alle går ned.»*

*Nå skulle vi stanse i tide,
til fulle og sanse å stride,
og bare forsvere det klare Guds bud,
og tjene alene vår Gud.*

*Grip Ordet! Stå mandig i striden!
Det gjorde bestandig i tiden,
iherdig, troverdig, rettferdig, Guds tolk.
Stå rede her nede, Guds folk!*

*Hva skulle vi mene og tenke
til fulle han ene vil skjenke?
Han melder: Det kvelder! Det gjelder,
min bror,
å tyde og lyde hans Ord.*

*La fare alt annet i vrimlen.
Bli du bare dannet for himlen.
Vær rede her nede. Tilstede så er
den første og største deg nær.*

*De «store» han listig forspeidet.
Grip Ordet! Gå dristig til verket
i striden i tiden og siden forblir
den lønnen som Sønnen selv gir.*

*I glansen fra tronen så henter
han kransen og kronen som venter.
Hjem stønner i bønnen her skjønner og har
det store i Ordet, Guds svar. OLAV NERGÅRD*

Han ser meg i Kristus!

Jeg føler trang til å formidle til dere en inderlig takk for arbeidet dere får stå i. Jeg setter veldig stor pris på tidsskriftet. Det er så konsentert om det ene nødvendige. Jeg må få lov til å nevne spesielt påskenummeret. Det var velsignet godt. Ber om at dere må bli rikt velsignet tilbake.

Brev fra leser

Det største et menneske kan oppleve på denne jord er å få se inn i det fullførte frelsesverket. Dette fikk jeg oppleve for ca. 1 1/2 år siden, og tida etter dette er den rikeste jeg har hatt i mitt liv. Å få legge sitt liv i Jesu naglemerkede hender og leve livet på hans ansvar, helt og fullstendig. Det er frihet!

Det er ikke blitt mindre og færre problemer siden jeg fikk del i det nye livet, men tenk å få se det slik at alt som er mørkt i meg og som synes vanskelig, har Jesus vært igjennom først. Og det jeg så på som straff fra Gud fordi jeg ikke levde som jeg skulle, får jeg nå se på som noe han tillater i livet mitt for å føre meg nærmere ham og siden hjem til himlen. En forkynner sa en gang: «Hvis vi hadde fått svar på alt vi ba om, hadde vi bedt fra oss alt som var med å føre oss til himlen.»

Når det er slik, må jeg be Jesus om at han må tillate alt som må til i mitt liv for at jeg skal bli bevart og nå hjem.

Til slutt vil jeg dele med dere det bibelverset jeg kaller for «mitt». Jes 61,10: «For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg.» Hvor velsignet godt det er at det står *har*. Ingenting skal jeg gjøre og enda bedre: Ingenting skal jeg gjøre til min frelse. Alt som trengs *har* han gjort.

*Just som jeg er ei med et strå
av egen grunn å bygge på.
Jeg uforskyldt må nåde få
og kommer o Guds Lam til deg!*

Så står det at han har svøpt meg i sin rettferdighets kappe, og da er det ikke noe stykkevis og delt. Nei, da er det som det står i et annet sangvers:

*Helt tildekket i dine sår
hvorfra blodet fløt.
Frelst av nåde jeg salig står
midt i all min nød.*

*Han ser meg i Jesus –
Han ser meg i Jesus –
Han ser meg i Jesus rettferdig og rein!*

Gud velsigne dere i arbeidet!
Beste hilsen fra

GINA B. SKJØRESTAD

Må en tro hele Bibelen for å bli frelst?

I våre dager er dette et svært aktuelt og naturlig spørsmål – av forskjellige grunner. Noen synes ikke de kjenner Bibelen godt nok til å vite om den er sann eller ikke. Andre føler på konflikt med det de er vant til å tenke eller er blitt opplært til. Ikke minst gjelder dette med hensyn til moderne vitenskapelige framstillinger som synes å innebære at en del av det som står i Bibelen, ikke stemmer.

????????????????????
????????????????????
????????????????????
????????????????????
????????????????????
????????????????????
????????????????????
????????????????????

Svaret på spørsmålet må bli todelt, avhengig av hva en legger i det.

1) Det er ikke nødvendig for å bli frelst at en kjenner til alt som står i Bibelen, at en forstår

og føler en kan godta alle sammenhenger, eller har løsning på de konflikter en kan kjenne på overfor noe en har lest i Bibelen eller mener står der.

Det som er avgjørende for å bli frelst, er at en tror på Jesus Kristus som sin eneste Frelser – den eneste som kan frdle fra synden og gi samfunn med Gud. Hvor mye en har forstått av dette, er ikke det avgjørende, bare Guds Ord har fått føre en til å vende om fra synd og sette sin lit til Jesus.

Men vi skal være klar over at det er bare gjennom Bibelens budskap at vi kan lære Jesus Kristus å kjenne. Også muntlig vitnesbyrd og forkynnelse har Bibelen som sin kilde.

Etter hvert som en lærer Jesus bedre å kjenne og blir mer kjent med Guds Ord, vil en mer og mer oppdage at Guds Ord har rett, både i det som det sier om oss personlig, om den åndelige situasjon i verden, om hva som er rett og galt, om historiens sammenheng og så videre.

2) Det er noen som stiller spørsmålet ikke først og fremst fordi de synes det er ting i Bibelen som er vanskelig å forstå, men fordi de ønsker å reservere seg mot noe av det som står der. Dersom en bevisst lar være å bry seg om noe av det

Bibelen sier, eller setter noe til side, blir situasjonen en helt annen. For det å ha tillit til Gud, kan ikke forenes med å avvise det som han har sagt til oss. Det blir en selvmotsigelse.

Det er ikke vår sak å dømme hjertene til mennesker som sier at de ikke kan tro alt som står i Bibelen. Men vi må si at det er alvorlig å avvise det Gud har sagt. Jesus talte om noen som for vill, fordi de ikke kjente «Skriftene og heller ikke Guds kraft» (Mat 22,29). Disse to ting hører nøyne sammen, å kjenne Guds nådes kraft og å holde seg til det han har sagt oss i Bibelen.

For det er i Bibelen Guds har vist oss sin vilje, som vi har å rette oss etter. Ingen autoritet i verden eller hos oss selv må settes over dette (2 Kor 10,5). Og det er bare Guds Ord, gitt oss i De hellige skrifter – altså i Bibelen, som kan føre oss til frlse (2 Tim 3,15).

Overfor den evige, allmektige Guds Ord, sommer det seg for oss å vise ydmykhet og lydighet – ikke å være ovenpå og mene at en vet best selv hva som er rett.

Vi har fått Guds Ord i Bibelen «som en lampe som skinner på et mørkt sted» (2 Pet 1,19). Så vil han etter hvert ved dette lyset lede dem som tror på Jesus, videre i sannheten (Joh 8,31-32).

G. R.

Bruk spørrespalten!!!

Har du spørsmål å stille innen for emnet kristen tro/liv, så kom med dem. Spørsmål og svar vil bli gjengitt i bladet.

Skriv kort! Redaksjonen forbeholder seg imidlertid retten til gjøre et utvalg blant innkomne spørsmål.

Redaksjonens adresse er: Bibelsk Tro, postboks 264, 4350 Nærø.

HYRDESINN

Om ein fars omsyn for sin dotter

Eit sviande spørsmål hjå far...

Denne laurdagen hadde vore så underleg vond for far. Dottera hans, Synnøve, er i lag med ein gut, og dei har halde saman i om lag eit år. No venta dei henne heim for helga. Ho er tjue år gamal og har teke seg arbeid i den bygda guten bur.

Synnøve har alltid vore så tillitsfull og open overfor far. Men, i den seinare tid har dette endra seg. Ho er stadig like venleg, men det er noko fjernt og inne-slutta over henne. Den sprudlande ungdomsgleda ho hadde, ser han ikkje lenger... Det er noko sorgfylt over smilet hennar.

Far har lagt merke til dette. Han har også merka seg omgangstonen mellom desse to unge, og dei underlege blikka desse sender kvarandre. – Ho har heller ikkje bruk for far sine råd no slik som før. Desse inntrykka har forma eit sviande spørsmål hjå far:

Lever denne ungdomslivet i strid med Guds Ord?

Dette må han få svar på, og i dag kjem Synnøve heim.

Kvifor er far så stille og fjern?

Dei snakka om daglegdagse ting, og far prøvde å vere så naturleg han kunne. Men Synnøve merka at han ikkje var seg sjølv. Utpå kvelden spurde ho kvifor far var så stille og fjern...

«Det er ikkje alltid livet er så lett», svara han.

Han veik unna spørsmålet og sat og lei med seg sjølv. Men, han måtte få svar i kveld.

Mor visste ikkje så mykje om kampen i far sitt sinn. Han hadde vore redd for å seia dette til henne. Han ville skåna kona si, så sant det var mogleg.

Far må få svar...

Det var trykkjande stilt i stova. Mor førte ordet og ville hyggje for dottera denne kvelden ho var heime. Far sat mest stille...

«Kva er det som trykkjer deg? Sei det ne!», sa dottera litt stramt.

«Ja, eg skal seia det», sa far. «Det gjeld deg og Anders.

Eg må spørje deg, Synnøve: Er du *jomfru*?»

Eit forferdeleg spørsmål. Kona kvakk til i stolen. – Kva går det av far i kveld, tenkte ho – Vil han miste jenta for all tid? No må han sansa seg...

Dottera meistra situasjonen: «Ja, far, eg er det.»

Far såg berre på dottera. – Han sa ikkje noko.

«Du må tru meg far, det er sant!» Augo hennar var harde no.

«Du kan skjöne eg trur deg, jenta mi,» seier mor. «Du har alltid vore så ærleg mot oss.»

«Ja, det er sant. Eg har ikkje noko å skjule for dykk.»

Far går...

Far reiste seg med eit sukk, gjekk på loftet og la seg...

Då brast dottera i gråt, og før opp i sinne: «For ein far eg har! Var dette det einaste han skulle spørje om i kveld?»

Mor gret òg. «Eg skal snakke med far», seier ho.

Ho gjekk opp på loftet og fann han i senga.

«Du kan ikkje gå frå Synnøve på denne måten! Tenk, stille henne eit slikt spørsmål!»

«Eg må få svar på dette», sa han.

«Ho har svara», sa mor.

«Ja, ho gjorde det, men eg trur ikkje ho svara *sant*!»

«Du er for hard med Synnøve, me kan miste henne for livet», sa mor.

«Ja, me kan det, men denne kampen står om hennar sjel, og om hennar forhold til Gud. Det står om *Livet!*»

Far held fram: «Eg trur me rører ved ein «vondarta svulst» hjå Synnøve, og eg trur Gud vil bruke meg til å få skjære den opp.»

Og han legg til: «Det fører til døden å leggje evangeliets balsam på denne bylen, utan å skjære den sund.»

«Eg skjøner deg ikkje. Du øydelegg jenta,» sa mor.

→

Far ser tankefull på kona si, og seier:
«Gå ned og bed Synnøve kome opp til meg. Eg vil snakka med henne åleine...»

Synnøve kjem...

Synnøve kjem og set seg på sengekanten.
Tårene har stansa.

Ho er på ny i forsvarsposisjon.

«Kom litt nærmere, Synnøve.» Han snakkar roleg.

Ho flyttar seg opp ved sida av far. Han ligg med augo attlatne.

«Eg har hatt det så vondt i dag», byrja han. «Eg var så hard med deg nede i stova. Men eg har merka meg forandringa som har vorte mellom deg og meg i den seinare tid. Og eg trur eg veit grunnen: Du og Anders lever som om de var ektefolk.»

Han held fram: «Dette har vorte so vondt for meg. – De vil begge høyre Jesus til, og de har fortalt kor ope og godt de har det med kvarandre, og at de les og bed i lag. Men dersom det er slik som eg fryktar, so lever de i *hor!*! – Og Bibelen talar klart om kva veg slike er på!»

Synnøve rører seg ikkje, og ho får ikkje fram eit ord.

Etter ei lita pause ser far på henne, og seier: «Du skal vite at det er Satan som held på å ta gudslivet frå dykk. Det er ikkje mot meg de syndar, men mot dykk sjølv og *Gud!*! – Eg trur det er *Gud* som har lagt denne angstens for dykk inn over meg...»

Oppgjer og tilgjeving

Då brast det for Synnøve. Ho kasta seg i armane til far og hulkegret.

«Eg er så glad i deg, Synnøve, men eg har vore så redd du har vore på veg vekk frå Jesus.»

«Eg laug for deg nede i stova, far...»

«Eg skjøna det, difor gjekk eg frå deg.»

Dei gret begge to.

«Kan du tilgje meg, far?» Synnøve var i nød.

«Det har eg alt gjort», svara far, «men det er *Gud* me først og fremst skal snakka med om denne saka. Eg trudde me tidlegare hadde fortalt kva Bibelen seier om dette, og at de ville leve etter hans Ord. – Kva var det som hende?»

Ho klemde seg enno hardare inn ved halsen til far:

«Me høyrde på dei andre. Dei kallar seg òg kristne, men ser det ikkje slik at dette er galt.» – Etter ei lita pause legg ho til:

«Me veit jo det vert oss to, seier dei.»

Far er snar til å gripe ordet:

«Framtida vår er det berre *Gud* som kjenner. Han har gjeve oss seksuallivet, og det er så fint og verdfullt at me skal verna om det. Og til dette *vern* har vi fått *ekteskapet*. *Innanfor* dette vernet skal seksuallivet vere med å gjera samlivet mellom mann og hustru endå rikare. – Eg fryktar for at unge som tek dette på forskot, vert så opptekne av dette at dei ikkje finn fram til, og får utvikla, andre sider av samlivet. – Slik kan «ekteskapet» kome i stand på eit for spinkelt fundament, noko begge seinare i livet kan lide mykje av.»

Bøn, smerte og glede...

«Me må be i lag no», seier far.

«Ja», svara ho, med gråtkvælt stemme.

Far låg og gledde seg gjennom tårer. Dottera var på veg mot Jesus på ny...

Ei underleg bønestund. Etterpå snakka dei lenge saman.

Den «verkande byllen» var skoren opp utan bedøving. Det var smertefullt, men det vart så godt...

No var det så ope mellom desse to at far kunne snakke ut og gje råd til dottera si, om ting han aldri tidlegare kunne snakke med henne om. Ansvaret for hennar framtid og hennar gudsliv tvang han til å utlevere noko av si eiga livserfaring om desse tinga.

Råd og rettleiing.

«Gud har tilgjeve deg det du har gjort, men arra etter såret må du nok bera med deg gjennom livet. Dei vil du ikkje vera kvitt. – No må du lova meg å fortelje Anders om denne kvelden – alt det du og eg har snakka om. Så skal denne samtaLEN vera dykk til hjelpe, slik at de kan leggja om livsvanane og leva i samsvar med Guds Ord!»

«Men dersom han ikkje vil ha meg då?», spør Synnøve.

«Den risikoen må me ta. Det er *guds-livet* dykkar det står kamp om no. Skal *Satan* vinne, så lev som før. Men vil de leve for *Jesus*, skal de få kraft til det òg. Mor og eg skal vere med dykk i bønekampen om siger over denne synda.»

Takketonen...

«Takk, far, for at du var så hard. Du måtte visst det for at eg skulle bøye meg.»

«Ja, eg trur *Gud* ville bruke meg til

Velsignelse i misjonsarbeidet

«Det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til» (Ordspr 10,22).

Denne sannheten har gyldighet for alle de ulike gjøremål som en troende har i verden.

Kommentar

I aller høyeste grad gjelder dette i forbindelse med misjonens sak. For misjon – det å bringe evangeliet til mennesker som ikke har hørt det – er i bunn og grunn *Guds gjerning*. Vårt kall er å gjøre de gjerninger som Gud har lagt ferdige for oss (Ef 2,10).

Derfor er det avgjørende for oss i vår tjeneste at vi får være under Guds velsignelse. Bibelen minner oss stadig om at det ikke er hva som er stort i menneskers øyne, som er det viktigste, men hva som er Guds vilje.

Moderne tanker

I den debatt som har vært ført i det siste – eller mest innenfor Norsk Luthersk Misjonssamband – om det bibelske grunnprinsipp som gjerne kalles «tjenestodeling», har det fra dem som ønsker å forandre dette prinsippet, blitt framført ulike argumenter. Vi skal her bare ta fram et par av dem.

Det har blitt anført at det nå er på tide å slippe kvinnene til i denne organisasjonens over 100-årige historie. Videre er det blitt hevdet at dersom ikke denne organisasjonens misjonsarbeid skal gå tilbake, må dens restriktive holdning forandres.

Angående det første bør det sies at det avgjørende er ikke hva *vi* finner rimelig, men å holde seg til hva Gud har sagt i sitt Ord. Det andre argumentet har med Guds velsignelse over vårt arbeid å gjøre.

dette, slik Han brukte Natan for å bøye David. – Lukke til, Synnøve! – No må du legge deg. Me skal be mykje for dykk. De treng forbøn no. God natt!»

Etterklangen...

Far låg lenge vaken denne natta. Det var så vondt at dottera hadde stelt seg slik. Anklagen kom sigande... Han skulle teke seg meir av jenta før dette hende.

«Er det så tragisk?»

At «kvinnene i NLM er tidligst stemmet i år 1990» – dette er tragisk. Jeg er sikker på at vedtalet vil føre til at mange forsvinner stille ut av organisasjonen. Det blir en tung fremtid.» Det er også sagt Hallvard Hals til Vårt Land.

Våre trofaste misjonsskinner

Jeg for min del tror ikke det. I 74 år har jeg vært med i Misjonssambandet, og har vanligvis forstått at tro er trofaste når vi kommer til ferd med å tilsette vårt misjonstrossessekap av den grunn at ikke har stemmet.

Selv har jeg fått være med på mest alle generalforsamlinger fra 1930, bort til ganger som utsending med stemmerett. Og jeg kan si at jeg har kjent meg takknemlig når jeg har sluppet å stemme. For sakene var mange, og ofte meget viktige, og vanskelige.

I hele 103 år har vært misjonsskinner og – man kan få vite med på det! Jeg vil kalte Norges viktigste misjonseventyr ved siden av de andre misjonssekskapler. I 1893 overtalte noen kvinner i Bergen den unge teologen Johannes Brandtzæg til å være med. De var grepet av tanke på Kina, mange unndatte millioner. Og Brandtzæg ble misjonens formann, i 40 år, til han blek ble «hentet hjem».

Fra denne «ringe begynnelses dag» er det bygget opp i store misjonsstifter, i Sør-Amerika, Afrika

sterdå av bare menn: NLMs menn, eldstebroder (presbytere), lærere og forstandere. «Selv om kirkefaringen ble forandret – så var det bare menn. Dette har vært sedvane opp til vårt århundre. Det eneste avniv var den farlige seksten gnostis-

sismen. De praktiserer kveldsprosesjoner. For å vinne det evige liv, måtte kvinnene legge av den kvinnelige, og bli mannen lik».

SIDE Z
avulcyget

Likhets

«Likhets» er et av tidenes store ord. Jeg undersøkte i Bibelen og ble forundret over at det ikke var et godt ord. Det var ikke ganske ganger (liket med Kristus i hans død og oppstandelse). Det er nok fra den bloddrypende franske revolusjonen ordet har gått sin seiersgang.

I sin seiersgang ikke mindst i feministmen. «Frihet – likhet – broskap». Lik mannen på alle områder, i arbeid, lønn og plassering.

Av Trygve Bjerkheim

Det er bare det: Vi er jo så like, hvorfor vi da ikke liker? Sa

get vuggen, beveger verden». Vi har også utallige fellessoppager. Og da får vi finnes oss i om vi har noen oppgaver.

Mitt ideal

Kvinnen i misjonsambandet har et stort spektre av arbeidsoppgaver. De kan – og er eksperter i å drive barme- og ungdomsarbeid, virke i misjonsforeninger. Og også de ikke skal være lærere i betydning «lærermester», som står i stripen for den samme lære, mot vrangleren, så kan de undervise av hjertens lyst. Og det gjør de. De er med i mange styrer. De spiller og synger. De taler profetisk. Og ikke minst: Vitnejenesetet sammen med oss menn.

Hjem her må jeg minne om en skuffelse. Vi er ofte så «nummrappe», særlig når det gjelder våre hjertesaker og kampaker. Men når vi gjør sjeldent eller aldri bare frem et enkelt Kristsvitnemeld.

Mitt ideal er en kvinne som stod meg nær i livet. Omvendt til Gud i sin unction for om lag 100 år siden, gav hun Gud ikke mindst i feministmen. «Frihet – likhet – broskap». Lik mannen på alle områder, i arbeid, lønn og plassering.

Den M-

Faksimile av Bjerkheims debattinnlegg i «Dagen».

Ikke velsignelse før?

Om slike argumenter har Trygve Bjerkheim, nå 90 år gammel og tidligere i mange år redaktør av NLM's organ «Utsyn», skrevet et tankevekkende stykke i «Vårt Land» (26.07.94) og «Dagen» (08.08.94). Vi siterer noen utdrag fra dette. →

Men dei siste to åra hadde ho ikkje budd heime. Kva syn som rådde i ungdomsflokkene der Synnøve gjekk, kjende han ikkje til.

Dessutan – dette var så vanskelege ting å snakka om.

Han vred seg i senga...

– Herre Gud, ta du deg av dei, sukka han...

« I hele 103 år har våre misjonskvinner og -menn fått være med på det jeg vil kalle Norges vakreste misjonseventyr, ved siden av de andre misjons-selskaper. – I 1893 overtalte noen kvinner i Bergen den unge teologen Johannes Brandtzæg til å være deres leder. De var grepel av tanken på Kinas mange unådne millioner... »

Fra denne «ringe begynnelses dag» er det bygget opp 11 store misjonsfelter, i Sør-Amerika, Afrika og Asia... Da kan vi med takk tro at misjonens Herre har velsignet vårt virke.

Alt fra grunnreglene ble formet i 1893, ble det tatt med at misjonsforeningene i generalforsamlingen skulle representeres ved menn. Grunnen til dette var: Det apostoliske vitnesbyrd i Det nye testamente, også Herren Jesu Kristi praksis. De urkristne menighetene ble styrt av et eldsteråd av bare menn: Tilsynsmenn, eldstebrødre (presbytere), hyrder, lærere og forstandere. – Selv om kirkeforfatningen ble forandret – biskopen overtok – så var det bare menn.

Dette har vært sedvane opp til vårt århundre. Det eneste avvik var den farlige sekten gnostismen. De praktiserte kvinnelig presteskap. «For å vinne det evige liv, måtte kvinnan legge av det kvinnelige og bli mannen lik.»

«Likhet» er et av tidens store ord. Jeg undersøkte i Bibelen og ble forundret over at det der er brukt noen ganske få ganger. (Likhet med Kristus i hans død og oppstandelse.) Det er nok fra den bloddryppende franske revolusjon ordet har gått sin seiersgang, ikke minst i feminismen: «Frihet – likhet – brorskap». Lik mannen på alle områder, i arbeid, lønn og plassering.

Det er bare det: Vi er jo så like, hvorfor er vi da ikke like? Så fint at vi er både like og ulike. På et av Bibelens første blad står et Ord som er verd å merke seg. Gud Herren sa: «Det er ikke godt for mannen å være alene. Jeg vil gjøre ham en med-hjelp som er hans like.» Like i menneske-verd. Men kvinnan skal være «med-hjelp», ikke styrer... »

Kvinnene i misjonsarbeidet har et stort spekter av arbeidsoppgaver... »

Til sist: De trofaste misjonskvinner, og menn, står allerede på det høyeste trinn i Guds rike, enten de er med i styre og stell eller ikke. Det forunder meg meget at så få nevner dette. Har de ikke heftet seg ved de sensasjonelle ord av Mesteren i evangeliet etter Matteus, kapittel 20,25-27? Det er fint å være fyrste. Men det er ikke det vi skal trakte etter, etter en høy stilling og å bestemme over andre. Nei, «slik skal det ikke være blant dere,» sa Jesus. «Men den som vil være stor blant dere, han skal være de andres tjener. Og den som vil være den første blant dere, han skal være de andres trell.»

Men dette som teller så lite i verden, er det aller største. Selv gav han verden den aller sværeste og største tjener-gjerning, da han døde for slektenes synd. Derfor er han i evigheten den aller største og kjæreste. Og de som følger i hans fotspor, utfører de største og mest velsignelsesrike gjerninger i verden.

Og derfor er de tjjenende kvinner og menn i misjonen allerede på Himalayatoppen, den aller høyeste. Høyere kan ingen nå. Og hvem skulle ønske det? Skulle allikevel noen ikke være tilfreds med tjjenestens herlige hus, må de bygge det ved siden av det herligste av alle. Da kan det lett bli et Babels-tårn. »

Både det som her er sagt om velsignelse over misjonsarbeidet, og om den rette vektlegging av *tjeneste*, tror vi er i samsvar med hva Bibelen sier om disse saker. Vi må være varsomme med å bringe inn nye tanker og gjøre endringer som svekker et slikt grunnsyn.

Det kan også være verd å minne om at våre lutherske fedre med stort åndelig klarsyn advarte mot å gjøre endringer ved press utenfra, endog i saker som ikke er detaljert omtalt i Bibelen (Konkordieformelens artikkel om «adiafora»). For den kristne frihet og lydighet mot sannheten kan bare bevares ved å holde seg til hva Guds Ord sier. ■

«...og vit at hva Jesus har taget på seg,
det kaster han aldri tilbake på deg! »

Guds heilage lov

AV OLAV TOFT

Det sjuande bodet

Dei ti boda (VIII)

Det sjuande bodet lyder slik: «Du skal ikkje stela» (2 Mos 20,15).

Gud har med dette bodet sett vern om nesten vår sin eigedom. Ingen har lov til å stela eller rana noko som hører han til.

Verbet som vert brukt om å stela (ganab) tyder eigentleg «fjerna», «setja til side», og då om noko som går for seg i det løynde. Men det kan også brukast om ei gjerning i fullt dagsljos, som då Josef vart teken og sold til Egypt, då i tydinga ta og føra bort noko utan å ha rett til det (1 Mos 37,28). Med andre ord vil bodet seja at ein ikkje skal ta noko frå nesten, stort eller smått, og venda det til eiga vinning. Dette gjeld ikkje berre pengar og gods, men mykje anna. Ein kan berre nemna nokre døme:

Ein dagarbeidar tek det gjerne ikkje så nøye med tida. Kjem seint og går tidleg. Sluntrar undan i arbeidet. Stel tid. Nokre stel og varer, reiskap osb. For å oppnå fordelar kan ein koma i konflikt med det sjuande bodet. Det kan vera i samband med å få seg ei høgare stilling at ein stel æra av andre. Eller det kan vera ved å neglisjera andre sitt arbeid og framhevja seg sjølv. Det er å ta æra av andre. Desse er verre enn vanlege tjuvar. For ein tjuv som vert teken, får si straff, medan dei ovanfor nemnde går i arbeidet imellom oss og vert rekna som redelege menneske. Dette gjeld også dei som er uærlege når dei skriv sjølvmelding eller snyt i forretning.

I denne samanheng er «Smørkona» eit godt døme.

Ho laga så godt smør, og folk stod i kø for å få kjøpa av henne. Og då ho ikkje kunne skaffa nok, blanda ho margarin i smøret og selde det fore ekte vare. Men om kvelden, då ho skulle be kveldsbøna, sto det ei smørsky mellom henne og Gud. Bøna nådde ikkje fram. Då vart ho redd på grunn av uretten ho hadde gjort. Men då ho fekk ordna opp, kvarv smørskya bort og kontakten med Gud var god att som før.

Ikkje berre dei som sel ei vare kan stela. Det gjer i mange tilfelle også dei som kjøper: Prislappar vert bytte om og folk lurar med seg varer som ikkje er betalt, osb.

Den som lånar ut pengar kan også vera ein tjuv, når han tek for høg rente. For i 3 Mos står det: «Du må ikkje ta rente eller overmål av han. Du skal ha age for din Gud og lata bror din leva med deg.»

Men på den andre sida kan ein låntakar vera ein tjuv når han kan betala skulda, men likevel ikkje gjer det. «Den ugudelege låner og gjev ikkje att» (Sal 37,21). Difor skal slike kverva som røyk.

Av det som står i Bibelen er det såleis ei alvorleg sak å stela, for tjuvar vert rekna saman med dei som ikkje skal arva Guds rike. 1 Kor 6,10: «Eller veit de ikkje at korkje ...tjuvar eller havesjuke eller drikkarar eller baktalarar eller røvarar skal arva Guds rike.»

Men det er ein veg ut, og det er den vegen som Sakkeus gjekk. Om den kan du lesa i Luk 19,1-10. Då han møtte Jesus, vart det ei oppgjerd med både Gud og menneske. →

Når dødens dom blir livets gave

*Alle ble vi underlagt
dødens dom ved syndefallet.
Ennå står den dom ved makt;
synden gjennomsyret alle.
Inn for Gud kan ingen si:
Jeg var uten skyld deri.*

*Blir vi så av Gud forlatt,
fanget helt i Satans snare?
Nei, – hin første julenatt
fødtes Jesus, himmelsvaret.
Gud som avsa dødens dom,
nå med liv og frelse kom.*

*Igjen ble livet oss til del,
ingen trenger gå til grunne.
Å! – det jubler i min sjel,
det var en som frelse kunne.
Dog – i gleden er et skår,
korsets smerte for meg står.*

*Skal da syndens bitre brodd
alltid såre hjertefreden?
Nei, når himlens land er nådd,
blir det intet skår i gleden.
Kors og smerte, torner, sår,
aldri til det landet når.*

*Engang må vi alle stå
fram for Jesus som vår dommer.
Takk at hver som tror skal få
nåde når den timen kommer.
Høre verdens dommer si:
Jeg betalte – du er fri!*

*Han har oppfylt lov og bud,
her er ikke mer å kreve.
Vi står rene innfor Gud,
ved hans død skal vi få leve.
Vend deg ikke bort, men hør:
Åpen står nå himlens dør.*

*Alt er gjort, hva står til rest?
Vil du gjerne svaret høre?
Si et JA til bryllupsfest,
det er alt du har å gjøre.
Jesus renset drakten din,
ta den på, og gå der inn.*

*Du er evig fri og trygg,
takk da, Gud, for frelsens gave.
Han har kastet bak sin rygg
all din synd i nådehavet.
I dets dyp er allting gjemt
og for evig – evig glemt.*

PEER RUSTAD

Når det gjeld helaren, er han ikkje betre enn stelaren. Han vert ein del av tjuven ved å hjelpe han, og lova dømer han skuldig. Tjuven stel pengane, og helaren står klar med posen til å halda dei i.

Det skulle vel ikkje vera turvande å minna truande menneske om at dei ikkje må stela. Likevel nemner Paulus noko om dette i Ef 4,28: «Den som stal, stel ikkje lenger, men...» Og då kan det gjerne vera naudsnyt å minna kvar andre om det same i dag også, for dette gjeld ikkje

bere pengar, men alt det som er nemnt ovanfor og meire til. Og Gud ser til hjarta.

Me lever i ei mykje moralsk nedbrytande tid, då ein snart ikkje veit å gjera skil på «ditt» og «mitt». Dersom folk hadde teke det sjuande bodet på alvor, hadde me sloppa all nasking, ran og innbrot som rir oss som ei mare rundt om i landet. Det er på høg tid å få augene opp for kor gode Guds bod og ordninga er. Dei gjev tryggleik og vern, så sant me er viljuge til å prak-

tisera dei. Difor burde ein gje høg prioritet til kristendomsundervisninga i skulane våre, så den opp veksande slekta fekk læra Guds vilje å kjenna og innretta seg etter han. Heimane må heller ikkje forsøma si oppgåve i så måte.

Guds Ord er den sterkeste moralskapande krafta som finst på jorda. Difor må me visa dei unge kvar denne krafta er å finna. Guds Ord må lyftast høgt opp for borna og ungdomen i vår generasjon!
(*Framhald neste nr.*)

Velsignelsen i Kristus

Efeserbrevet (I)

AV KJELL DAHLENE

Bibelstudie-serie

Ef 1-3: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus.»

Efeserbrevet fører oss inn i de herligste sannheter i Guds Ord. I det første kapittelet blir forhengen trukket til side. Vi får et blikk inn i Guds tanker og planer fra evighet av. Kristenlivets herlighet og livsvilkår får vi se fra Guds side. Det er ikke en kristens skiftende følelser og erfaringer som beskrives, heller ikke hvordan du ser på og erfarer deg selv, men hvordan Gud ser på deg og hvilke tanker og mål han har for deg.

Paulus har, åndelig talt, ved Åndens inspirasjon steget opp på fjelltoppen. Han ser ut over frelsens og velsignelsens herlige landskap. Med en forunderlig innsikt gir han oss del i det som blir åpenbart for ham. Det kan ikke annet enn å gi seg utslag i lovprisning til Gud. «Lovet være Gud» slår an den rette akkorden. Han ser inn i de veldige frelsens rikdommer Gud har gitt oss del i.

Versene 3-14 er en eneste lang setning, selv om den er stykket opp i våre nyere bibeloversettelser. Den ene sannhet knyttes til den andre med en dynamisk livskraft.

Velsignelsen er et nøkkelbegrep i Guds Ord. Det uttrykker det dypeste i Guds tanker og planer. Det kommer tydelig fram etter at Gud har skapt de første mennesker.

«*Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere og råd over havets fisker og himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden» (1 Mos 1,28).*

Hele åpenbaringshistorien er en kraftig understrekning

av denne Guds klare hensikt og gode vilje. Velsignelsen er uttrykk for Guds innerste vesen og karakter. Guds velsignelse gir seg uttrykk på mange måter. Vi har timelig velsignelse, sjelelig velsignelse, åndelig og himmelsk velsignelse. Mye av dette kan vi registrere både i våre egne liv og i andres liv.

Men i dette Ordet vi har framfor oss i dag, tar vi liksom et steg høyere opp. Vi blir stående ved Guds trone og kjenner evighetens pulsslag så med mektig tyngde. Dermed faller mange ting inn i sin rette orden.

Gud er velsigneren!

All velsignelse er knyttet til Gud. Når vi velsigner er det egentlig bare en bønn til Gud om at han må velsigne. Det gjelder alle områder. Vi kan ikke legge en alen til vår livslengde. Vi kan ikke få såkornet til å vokse. Drar Herren sin velsignelse tilbake, er vi prisa gitt forbannelsen.

Gud er velsignelsen opphav og kilde. Skriften understreker at han er velsignet og gir velsignelse.

«...han som er velsignet i evighet» (Rom 1,25).

«*Han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen» (Rom 9,5).*

«*Gud og vår Herre Jesu Kristi Far, han som er velsignet i evighet...» (2 Kor 11,31).*

Den som velsigner står høyt over den som blir velsignet. Han har del i en fylde som den som mottar velsignelse ikke eier. Det er sant mennesker imellom og er uendelig mye mer sant mellom Gud og mennesker.

«*Nå kan ingen nekte at det er den ringere som blir velsignet av den høyere» (Heb 7,7).*

Det er en overveldende fylde i Gud som intet menneske kan måle dybden i.→

Hans rikdom er uten grenser. Vi får et lite inntrykk av dette når vi leser.

«...som er rik nok for alle som påkaller ham» (Rom 10,12).

«Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål, for at dere alltid og i alle ting kan ha alt dere trenger til, og ha overflod til all god gjerning» (2 Kor 9,8).

Guds rikdom er uten grenser. Hans livsvilkår høyt hevet over den menneskelige sfære. Hans livskvalitet så mye høyere enn vår som himmelen er høyere enn jorden. Frukten av hans livsgjerning ser vi rundt oss på alle sider.

«For i ham er det vi lever og rører oss og er til...» (Apg 17,28).

Når vi betrakter Guds storhet, makt og majestet, kommer han på mange måter så langt fra oss, så høyt over oss. Og det er sant og viktig. Men det er ikke hele sannheten. Dette Ordet rykker ham så uendelig mye nærmere oss.

Han er Jesus Kristi Far!

Velsigneren kommer oss i møte som Jesu Kristi Far. Farshjertet får fram velsignelsens egenart. Den er åpenbart for oss gjennom Faderens forhold til Sønnen. Mellom dem vokser velsignelsen fram i sitt grenseløse omfang og sin reneste kvalitet.

«I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder.»

1 Joh 4,10

Skriften taler om dette velsignelsesrike forholdet mange steder, men i denne sammenheng vil vi bare ta med Faderens vitnesbyrd om Sønnen da ha ble forklaret på berget.

«Dette er min Sønn, den elske! I ham har jeg velbehag: Hør ham» (Mat 17,5).

Når det står «vår Herre Jesu Kristi Far», angår det den troende på en særlig måte. Jesus har lært oss å be til ham som «Vår Far» og dratt oss inn i Faderens omsorg og det rette farsforhold. Jesus har nemlig lukket oss inn i sitt eget forhold til sin Far.

«Gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud» (Joh 20,17).

Uttrykket forteller oss også at det var Faderens forhold til Sønnen som er all velsignelses opphav. Sønnen ved Faderens høyre hånd gav den fullkomne inspirasjon, glede og harmoni. Alt som kan rommes i ordet velsignelse var tilstede mellom Faderen og Sønnen fra evighet. Det er derfor umulig å skille dem fra hverandre, likevel kan vi skjeldne slik som Guds Ord gjør. Men samtidig skal vi være klar over at alt det som Faderen og Sønnen er og gjør griper dypt inn i hverandre.

Han som har velsignet oss

Vi tenker ofte på velsignelse som noe vi skal få, noe vi må be om og som vi må få oppleve. Og det er sant at også det hører med i Guds rike. Men her blir dekket dradd til side for noe som allerede har skjedd og er en realitet.

Det er ikke noe vi kan gjøre oss fortjent til, for den hviler på Guds suverene gjerning utenom oss. For den enkelte gjelder det at øynene blir åpnet slik at en

så kan se verdien og betydningen av den velsignelse som er oss betrodd.

Vi skal ikke i denne sammenheng gå inn på enkelt-heter ved velsignelsen, men få fram selve hovedsaken, nemlig...

Kristus er velsignelsen!

Velsignelse er ikke først og fremst det Jesus gir, men det han er. Og Gud ønsker virkelig å åpne våre øyne for at det ikke er hva han kan gjøre som betyr mest, men hva han selv er. For det han gjør hviler helt og fullt på det han er.

Dette kommer klart fram i uttrykket «i Kristus» som står her og går igjen nedover i avsnittet etter hvert som velsignelsene konkretiseres. Den som får del i Kristus, får del i velsignelsen, ja, hele den frelsesfylde som er i ham. Det rommer alt fra Gud og alt for oss.

Kristus er noe langt mer enn en formidler av velsignelsen. Han er ett med selve kilden. Han er hva han gir.

Når mennesker ble velsignet under Jesu gjerning, var det fordi de kom i berøring med selve velsignelsen. De små barn ble lagt i Jesu armer og ble velsignet. De som stanset og lyttet til hans Ord, mottok velsignelse ved hans Ord. Kvinnen som rørte ved ham opplevde kraften av hans velsignelse og ble renset. Da Jesus skiltes fra sine disipler og ble opptatt til himmelen, fikk de stå under hans velsignelse.

«...og han løftet sine hender og velsignet dem. Og det skjedde mens han velsignet dem at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen» (Luk 24,50-51).

Han som har velsignet oss

Her må vi spørre hvem er de som er velsignet? Det er

BESTILLE BIBELSK TRO!!

Send meg nr. 6/1994 + alle nr. i 1995. Ordinaert abonnement (kr. 100,-). Studentpris kr. 70,-. (*Stryk!*)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.:
.....

2) Navn/adr.:
.....

Send meg Bibelsk Tro hele resten av 1994, 1995 og de av tidligere nummer som det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 100,- + porto.

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro 3290.07.77786) /Send undertegnede girokort. (*Stryk!*)

Navn/adr.:
.....

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

nenlig ikke alle mennesker. Det er dem som brevet er adressert til og apostelen selv hører til blant dem. Det er de som tror på Jesus Kristus. Uten samfunn med Kristus har ingen del i denne velsignelse. Men ved troens samfunn med Kristus er det åpen adgang til dette velsignelsens rike der Kristus er ett og alt.

All åndelig velsignelse

Det er den åndelige velsignelsen som er hovedsaken i dette skriftavsnittet. Men vi må igjen minne om at all velsignelse har sitt opphav i Kristus. Det som er godt og vakker og gjør livet rikt å leve, kommer fra Gud. På denne måten får alle mennesker del i Guds velsignelse. Han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige. Også mennesker som forkaster hans frelse, viser Gud sin godhet. Den rike mann får høre

at han fikk sitt gode i sin levetid. Dette gode er Guds velsignelse og burde ført til omvendelse og tro, men for mange ble det ikke det.

«*All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far. Hos ham er ingen forandring eller skiftende skygge*» (Jak 1,17).

For all denne velsignelse skylder vi å takke ogprise ham (Ef 5,20). De jordiske velsignelser er *ved* ham, men de åndelige og himmelske velsignelser er *i* ham.

Den åndelige velsignelse

møter oss på mange måter på en annen måte. Den er ofte ikke mest synlig i livets medgang, men blir ofte åpenbart i livets motbakker og stormer. Den lukker oss inn i den åndelige, evige verden.

La oss understreke det lille ordet *all* åndelig velsignelse. Dette ordet *all* er

et meget sterkt ord og betyr all slags, alle former for. Det er noe grensesprengende ved det og dekker hele vår åndelige livssituasjon.

Den åndelige velsignelse knytter oss til Jesus. Det er hans liv og hans Ånd. For vårt personlige liv betyr det:

Våre åndelige behov blir dekket. Gjennom mange slags kanaler når han inn til vårt åndsliv med berikelse, omsorg og den kraft vi trenger. Slik blir vi bevart i hans samfunn for tid og evighet.

De åndelige livslover bryter mange ganger med de naturlige. Det som for det naturlige blikk og vår såkalte sunne fornuft var en hindring for det åndelige livet, viste seg å fremme hans verk. Guds Ord åpenbarer denne hemmelighet slik:

«*For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt*» (Rom 8,29). →

Kjøp verdifulle kassetter/bøker!

Kassetter fra bibel- og bekjennelseskonferansen på Frøyland i febr. 1994:

- 1: «**Skriften alene**» – professor Carl Fr. Wisløff.
- 2: «**Arbeid på deres frelse med frykt og beven!**» (Fil 2,12-13) – prof. Carl Fr. Wisløff.
- 3: «**Lekmannsbevegelsens farer og muligheter** – professor Carl Fr. Wisløff.
- 4: «**Samling om Bibelen – Guds Ord.** Oppgjør med bibelkritikken» – sjefredaktør Finn J. Sæle og misjonsskolelærer Norvald Yri.
- 5: «**Ordet om korset**» – misjonsskolelærer Norvald Yri.
- 6: «**Bibelkritiske tanker i lærebøkene**» – sjefredaktør Finn J. Sæle.
- 7: «**Misjon eller dialog**» – misjonsskolelærer Norvald Yri.

MØTE MED ETA LINNEMANN:

- 8: «**Min vei fra bibelkritikken til Bibelen**» – dr. theol. Eta Linnemann.
- 9: «**Guds Ord og bibelkritikken**» (bok) av dr. theol. Eta Linnemann. Et oppgjør med den historisk/kritiske metode og den bibelkritiske teologi. Anbefales av bl.a. prof. Carl Fr. Wisløff og misjonsskolelærer Norvald Yri. Pris kr. 89,-.
- 10: NYTT OPPTAK: «Gjenoppdag bibelsk mannlighet og kvinnelighet»** – prof. Wayne Grudem (engelsk tale m/norsk overs.). To kassetter. Kr. 50,- x 2.

Pris pr. kassett: Kr. 50,-. Bestillingsadr.: **BIBELSK TROS KASSETTJENESTE**, postboks 116, 4320 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett/bok nr.:

Navn: Adr.:

Den åndelige velsignelse betyr skatter som er skjult på lønnlige steder. Det betyr at det onde blir vendt til det gode: Større lys og bedrøvelse til en dypere glede.

Den kanalen for den åndelige velsignelse som vi oftest får glede oss over, er Guds Ords forkynnelse. Da åpenbares de åndelige rikdommer.

Predikanten hadde den lille gutten sin med på møte, men de var ikke kommet så langt ut i møtet før hansov. Da møtet var slutt ble han vekket og så hørte han at noen tok farvel med faren med disse ordene:

- Takk for god mat.
- Men pappa, har det vært mat på møtet.
- Nei da, gutten min. Det har ikke vært mat mens du sov.
- Ja men denne mannen takket jo for god servering.
- Du skjønner, han tenkte ikke på vanlig mat. Det var Ordet fra Gud som ble forkjent i kveld som ble mat for

hans sjel. Han trengte det og det gjorde ham godt.

Dette er åndelige velsignelser som vi kan merke og erfare, men de største og dyrebareste velsignelser ligger utenfor rekkevidden av vår erfaring i denne verden. Disse monumentale velsignelser skal vi sette søkerlyset på i noen senere artikler. Sannhetene vil styrke vår tro og glede vårt hjerte, fylle vår tanke og berike vårt håp.

En **himmelsk velsignelse**

Den åndelige velsignelse er også en himmelsk velsignelse. Det betyr ikke at den er langt borte fra oss, men at Kristus er i himmelen, han som er vår velsignelse. Kristus var i himmelen, kom fra himmelen og gikk til himmelen.

Den himmelske vil si oss noe om arten av denne velsignelsen. Den har sitt utspring, sin fylde og sitt kvalitetsstempel fra himme-

len. De himmelske krefter blir så nære at de griper inn i vår hverdag selv om vi ikke kan se dem med våre øyne.

Den himmelske velsignelse er et stort emne, men la oss her bare ta for oss noen antydninger.

Den innebærer Faderens kjærlighet.

Den gir oss del i Kristi velsignelsesrike tjeneste i himmelen til vårt beste, som forsoner, yppersteprest, talsmann og forbeder.

Den omslutter oss med englene tjeneste med hjelp underlivets kamp og strid.

Den innebærer Åndens hjelp i den himmelske heligdom. Han vet å ivareta vår dypeste nød og komme den til hjelp.

Denne rike velsignelse vil Herren skal gi oss styrke og hjelp, nytt mot og ny frimodighet i vårt samliv med ham og vår tjeneste i verden.

(Forts. i neste nr.)

Medarbeidere/ skribenter:

Trygve Bjerkrheim: Født 1904 i Bjerkreim. Teologisk embetseksperten 1930. Lærer ved Fjellhaug skoler 1931–36, timelærer senere. Redaktør av Utsyn 1936–70.

Kjell Dahlene: Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdeskretær og bysekretær. Lærer/lektor ved Fjellheim bibelskole 1984–87 og 1994–95.

Jonas Hodnefjell: Født 1917 på Mosterøy. Forkynner i NMS 1939–57. Vaktmester på Misjonshøgskolen 1957–79. Frivillig forkynner i DISM og medlem av Stavanger kretsstyre av DISM i flere år.

Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

Peer Rustad: Født 1920 på Roa. Tømmermann.

Odd Eivind Stensland: Født 1960 i Hjelmeland. Fra 1985 forkynner i Bergen krets av NLM.

BIBELKONFERANSE

4.–6. november på Moi bedehus

Talere: Professor **Carl Fr. Wisløff**, misjonsskolelærer **Norvald Yri** og sjefredaktør **Finn Jarle Sæle**.

Fredag kl. 19.30: Å rive ned tankebygninger. Sæle.

Lørdag kl. 11.00: Hva er sunn bibelsk vekkelse? Yri.

kl. 18.00: Guds ufeilbarlige Ords inspirasjon og autoritet. Sæle.

kl. 19.30: Et blikk på åndssituasjonen i dag. Wisløff.

Søndag kl. 11.00: Tale av Wisløff.

kl. 18.00: Hvem er Jesus Kristus? Yri. Sæle deltar.

kl. 19.30: Lekmannsbevegelsen i et pluralistisk samfunn. Wisløff.

Sang og musikk. Kollekt.

Salg av bøker og kassettene. Anledning til å kjøpe mat og kaffe.

Trenger du overnatting, kontakt *Steinar Handeland*, 4462 Hovsherad.

Tlf. 51 40 22 68.

Alle er hjertelig velkommen!

Arr.: Dagen

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

**Krogedal
bok & papir**

4350 Nærø – 4341 Bryne

C

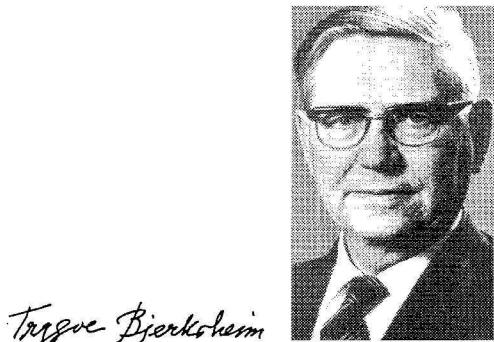
ISSN 0804-0532
Returadr.:
Postboks 264
4350 Nærø

Den venaste duken i verdi

*Den venaste duken i verdi
er himmelens djupblåe kvelv,
der sommarens solskyer sigler
og vinterens stjernehæcer skjelv.*

*Og frå denne djupblåe teltduk
ei signande sol skin hit ned.
I daggryet blidt ho oss helsar
og glader i kvelden sin fred.*

*Å du, for ein himmel som kvelver
seg høgt over draumfager jord!
Den handi som teltduken spana,
kor sterkt ho må vera, og stor!*

Trygve Bjørkeheim

Ikkje mindre enn ein maur

*Eg går under himmelkvelven.
Ein ørliten maur eg er
mot verdensaltet, det digre.
Men – Guds bilete eg ber.*

*Då er eg, med sjel og lekam,
meir verd enn eit verdensrom.
Og eingong, ved tru på Jesus,
eg arvar Guds herlegdom.*

«*Så sier Herren: Dersom jeg ikke har opprettet min pakt med dag og natt, og ikke gitt lover for himmel og jord, så vil jeg forkaste Jakobs og min tjener Davids ætt, så jeg ikke av hans etterkommere tar noen til å herske over Abrahams, Isaks og Jakobs ætt. For jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og forbarme meg over dem.»*

Jer 33,25-26